

ného doživotního užívání bytu není oddělitelný od práva na toto užívání, tedy od zájmu právního. »Majetkoprávní zájem projevuje se skoro vždy jako zájem hospodářský, finanční, Tento není snad protějškem zájmu právního, není ani zvláštní jeho odrudou, nýbrž jen přepočtením měny právní na měnu hospodářskou, promítnutím právního nároku do hospodářské sféry. Kdo dokáže legitimní peněžní zájem na pokud možno brzkém určení, prokázal právní zájem.« Klein, Vorlesungen, str. 195. Pro nedostatek právního zájmu byla žaloba zamítnuta neprávem. Pochybnější by bylo, zda lze žalobkyni vůbec přiznati bezodkladný zájem na určení tvrzené neplatnosti smlouvy ze dne 25. ledna 1917, ana může žalovati již také o plnění, jež bude právním důsledkem neplatnosti smlouvy, tedy o navrácení do předešlého stavu. Ale ani s tohoto hlediska není podaná určovací žaloba nepřijatelná. Možnost žaloby o plnění vylučuje sice zpravidla žalobu určovací, nikoli však ve všech případech. Nedovolenou jest určovací žaloba, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž zbytečnému rozmnožování sporů (srovnej rozhodnutí čis. 4498, 8992 sb. n. s.). Kde se jí zjednává pevný právní základ pro právní vztahy stran a sleduje se samostatný rozumný účel, jest přípustná bez ohledu na to, zda lze žalovati též o plnění. To platí zejména v případech, kde oněmi nároky, jež by po případě mohly býti již nyní vymáhány žalobou o plnění, není vyčerpán celý obsah a dosah sporného právního poměru. V souzeném případě jde o právní poměr, jenž jest časově obmezen jen provdáním nebo smrtí žalobkyně. Hmotnou a právní podmínkou žaloby o plnění bude podle § 877 obč. zák., by žalobkyně vrátila, co obdržela za vzdání se služebnosti. Předmět žaloby o plnění bude dále záviseti na celé řadě skutečností, jež ve sporu určovacím nepřicházejí v úvahu, tak na příklad na nájemních právech, kterých nabýly ke spornému bytu zatím třetí osoby. Pro trvalost právního poměru, jenž má býti určen, a pro obtíže, s nimiž bude spojena žaloba o plnění, nelze žalobkyni upřítí zájem, by bylo již předem, dříve než se rozhodne o dalších krocích proti žalovanému, rozhodnuto, zda smlouva ze dne 25. ledna 1917 jest platnou a zda jí dosud přísluší právo na sporný byt.

Čís. 10156.

Vlastník domu není povinen, by udržoval chodník ve schůdném stavu i v pozdních hodinách večerních, v noci a v nejčasnějších hodinách ranních.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, Rv I 1219/30.)

Žalobkyně sklouzla časně ráno na neposypaném chodníku před domem žalovaných a poranila se. Žaloba proti majitelům domu o odškodnění byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

V případě, o nějž jde, udál se úraz dne 10. prosince asi o 5. hodině ranní. Zjištěno jest, že chodník byl dne 9. prosince 1927 posypán, za-

lobkyně sama v odvolacím spisu přiznává, že se tak stalo do 5. hodiny večerní, zjištěno jest dále, že svědek R. shledal téhož dne mezi 7. a 8. hodinou večerní, že chodník jest posypán, že se však tvořilo nové náledí. Zjištěno jest, že v noci ze dne 9. na 10. prosince 1927 při teplotě plus 1° Celcia resp. 0° Celsia nepřetržitě mžilo a na posypaných místech se tvořila opět nová vrstva ledu. Vzhledem na tyto zjištěné okolnosti jest souhlasiti s logicky správným závěrem soudů nižších stolic, že opětným posypáním chodníku navečer nebyla by trvale odstraněna jeho kluzkost až do doby, kdy se úraz stal, ano celou noc až do 1/2 6. hodiny ranní při teplotě plus 1° resp. 0° C nepřetržitě mžilo a opětovně se tvořily nové vrstvy ledové. Mezi neposypáním chodníku navečer a dovolatelčíným úrazem není příčinné souvislosti. Povinnost žalovaných, udržovati chodník ve stavu schůdném v pozdních hodinách večerních, v noci a v nejčasnějších hodinách ranních, nelze vyvoditi ani z předpisu § 19 policejního řádu pro N., podle něhož se první čištění, pokud se týče sypání má státi do 1/2 8. hodiny ranní, ani z předpisů občanského zákona (§§ 1295, 1297, 1311 obč. zák.).

Čís. 10157.

Pro nárok nemocenské pojišťovny soukromých úředníků a zřízců proti tomu, kdo se přihlásil do dobrovolného pojištění, na placení pojišťovacích příspěvků, jest příslušným rozhodčí soud.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, R II 116/30.)

Nemocenská pojišťovna soukromých úředníků a zřízců v Praze domáhala se na žalovaném zaplacení pojišťovacích příspěvků, tvrdíc, že se žalovaný přihlásil u její župní úřadovny v Brně k dobrovolnému pojištění, čímž byl založen pojistný poměr a žalobkyně jeho pojištění prováděla a předepsala mu příspěvky, které žalovaný dosud nezaplatil. K námitce věcné nepřislusnosti s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl. D ů v o d y: Soud jest toho názoru, že jest námitka věcné nepřislusnosti odůvodněna. Pro vybírání a pro předpis pojišťovacích příspěvků jest rozhodným ustanovení stanov pojišťovny a stanovy musí míti ustanovení pro spory z poměru pojištěnců proti pojišťovně, jakž tomu i v tomto případě. Stanovy mají ustanovení v § 53 a násl. nadepsaných »Rozhodčí soud«; žalobkyně se sice snaží doličiti, že tento soud není povolán rozhodovati spory mezi pojištěnci a pojišťovnou o výměru a o placení příspěvků, nýbrž jen spory vznikající z povinnosti platiti pojišťovací dávky, takže by tento soud asi pokládala za něco podobného jako jest čestný soud ve spolicích. Tomu však tak není, jakž plyne z dalších ustanovení tohoto odstavce stanov v §§ 55, 56, 57 a zejména 58. Tyto určují, že »každá žaloba« musí býti podána . . . , »písemný rozsudek« jest doručiti, »k vykonání rozsudku« jest příslušným řádný soud, a konečně »případná žaloba o neplatnost rozhodčího nálezu budiž podána písemně u řádného soudu prvé stolice, jenž by byl býval povolán roz-